

73.

U s t a w a

z dnia 21 stycznia 1921 r.

o podwyższeniu kosztów sądowych i opłat notariuszów, adwokatów i komorników sądowych w byłej dzielnicy pruskiej.

Art. 1. Niemiecką ustawę o dodatkach wojennych do opłat adwokatów i komorników sądowych z dnia 1 kwietnia 1918 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy str. 173) w brzmieniu art. I ustawy i obwieszczenia z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy str. 2113, względnie 2115) oraz pruską ustawę o dodatkach wojennych do opłat notariuszów, adwokatów i komorników sądowych oraz do kosztów sądowych z dnia 6 lipca 1918 r. (Zb. Ust. str. 128) uchyla się, a zmienionym przez nie przepisom przywraca się brzmienie, jakie miały przed wejściem w życie powyższych ustaw.

Zarazem wprowadza się na czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych warunków ekonomicznych, do niemieckich i pruskich ustaw o kosztach sądowych i o opłatach notariuszów, adwokatów i komorników sądowych następujące zmiany.

Art. 2. Opłaty, przewidziane:

- a) w § 8 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych,
- b) w § 33, 57 i 123 pruskiej ustawy o kosztach sądowych; w § 4 i 5 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów,
- c) w § 9 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów,
- d) w art. 3 ustawy, zawierającej przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych, oraz wszystkie osobne opłaty, przewidziane w ustawach powyższych wraz z ich najniższymi i najwyższymi stawkami,

tudzież opłaty, przewidziane w § 2, 6—11 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych — podwyższa się o dziesięć dziesiątych.

Opłaty, przewidziane w § 4 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych, podwyższa się w ten sposób, że zawartą tamże tabelę opłat zastępuje się tabelą następującą:

od kwoty do 100 mk.	5	od sta
" " ponad 100 mk. do 300 mk.	3	" "
" " " 300 " " 1000 "	2	" "
" " " 1000 " " 5000 "	1	" "
" " " 5000 "	$\frac{1}{2}$	" "

Najniższa stawka opłaty w przypadkach, przewidzianych w ustępach 1 i 2 § 4 teje ustawy wynosi 4 mk.

Art. 3. Podwyższa się:

1. opłatę pisarską, przewidzianą w § 80 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych, w § 113 ust. 1 pruskiej ustawy o kosztach sądowych i w § 19 ust. 2 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów — do jednej marki za każdą stronę, która musi zawierać najmniej trzydzieści dwa wiersze o piętnastu zgłoskach przeciętnie;

2. stopę wymiaru ryczałtu na pokrycie wydatków w gotówce, ustanowioną w § 80 b. ust. 1 zdanie 2 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych — do trzydziestu od sta opłaty, wymierzyć się mającej, najniższą stawkę ryczałtu do jednej marki, a najwyższą do stu pięćdziesięciu marek;

3. najniższą łączną stawkę ryczałtów, ustanowioną w § 80 b. ust. 2 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych—do dwóch marek, a najwyższą do trzystu marek;

4. stopę wymiaru ryczałtu na pokrycie wydatków w gotówce, ustanowioną w § 114 ust. 1 zdanie 2 pruskiej ustawy o kosztach sądowych, oraz w § 20 ust. 1 zdanie 2 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów — do trzydziestu od sta opłaty, wymierzyć się mającej, najniższą stawkę ryczałtu do dwóch marek, a najwyższą do sześćdziesięciu marek;

5. opłaty za koszty komisji, ustanowione w § 116 ust. 1 pruskiej ustawy o kosztach sądowych — dla sędziego do ośmnastu marek, a dla sekretarza sądowego do dwunastu marek;

6. najniższą stawkę opłaty rachunkowej, ustanowioną w § 117 ust. 1 pruskiej ustawy o kosztach sądowych — do trzech marek, a najwyższą do dziewięciu marek.

Art. 4. 1. Najwyższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w § 76 ust. 2 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się do dziewięćdziesięciu marek, a najniższą do dwóch marek, w instancji egzekucyjnej zaś do sześciu marek.

2. Sumę stawek ryczałtowych, wymierzyć się mających w jednej instancji, ustanowioną w § 76 ust. 3 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się:

a) jeżeli adwokatowi należy się jako pełnomocnikowi procesowemu po myśli § 13 № 1, § 19; 52 opłata za proces — najniższy jej wymiar do dwunastu marek, a najwyższy do stu pięćdziesięciu marek;

b) jeżeli adwokatowi należy się także po myśli § 13 № 4, § 19, 52 opłata dowodowa albo po myśli § 13 № 3, § 19, 52 opłata ugodowa — najniższy jej wymiar do ośmnastu marek, a najwyższy — do stu ośmdziesięciu marek.

3. Najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w § 76 ust. 5 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się do dwunastu marek.

4. Wynagrodzenie, przewidziane w § 78 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się:

I. o ile dotyczy djet dziennych — do stu marek;

II. o ile dotyczy noclegowego — do pięćdziesięciu marek.

Zamiast kosztów jazdy, wyszczególnionych tamże pod III, adwokat otrzyma rzeczywiście poniesione koszty jazdy, o ile były konieczne, jeżeli zaś odbył drogę pieszo — pięćdziesiąt fenigów za każdy kilometr.

Art. 5. Podwyższa się:

1. Najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w art. 15 ust. 2 zdanie 1 pruskiej ustawy, zawierającej przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych, w przypadkach art. 4—7 do sześciu marek; w innych przypadkach do trzech marek, a najwyższą w przypadkach art. 4—7 do dziewięćdziesięciu marek, w innych przypadkach do sześćdziesięciu marek.

2. Najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w art. 15 ust. 3 tejże ustawy do dziewięciu marek, a najwyższą — do stu pięćdziesięciu marek.

Art. 6. Stopę wymiaru kilometrowego, określoną w § 17 ust. 1 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych, podwyższa się do pięćdziesięciu fenigów za kilometr.

Art. 7. Wydatki na opłatę porta pocztowego należą do tych wydatków w gotówce, które pobiera się osobno.

Art. 8. Sumę ostateczną każdego rachunku należy zaokrąglić wzwyż do pełnej marki.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie dnia 1 marca 1921 r.

Przepisy art. 2 stosują się także:

- a) do wszystkich czynności, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jeszcze nie ukończonych;
- b) do wszystkich spraw sądowych, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zawisłych, a w danej instancji jeszcze nie zakończonych.

Przepisy art. 3 — 8 stosują się także do wszystkich wydatków, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie były jeszcze płacone.

Przepisy art. 1 ust. 2 i art. 2 — 8 tracą moc obowiązującą z upływem dnia 31 grudnia 1922 roku z tym zastrzeżeniem, że koszty sądowe i opłaty, płacone przed dniem powyższym:

- a) za zlecenia, udzielone przed tym dniem;
- b) w sprawach sądowych, przed tym dniem zawisłych, a w danej instancji jeszcze niezakończonych, należy obliczać po myśli przepisów niniejszej ustawy.

Ministra b. Dzielnicy Pruskiej upoważnia się, aby w miarę potrzeby w drodze rozporządzenia przedłużył czas trwania mocy obowiązującej przepisów art. 2 — 8, zarządził dalsze podniesienie przewidzianych w tych przepisach podwyżek lub podwyżki te odpowiednio obniżył; takie obniżenie w drodze rozporządzenia nie może jednak wejść w życie przed dniem 1 stycznia 1923 roku.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski